

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrasats 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 20, botiga.
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre **ESPANYA** pessetas 1'50
Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

CONSEQUENCIA DE LA HUELGA DELS MESTRES DE CASAS.

—Ansia, Nasi... deixéus de conversas y portéu lo morter, qu' estém atrassats y la honra de Barcelona está empeñada.

MANSOS.

Si tots els mals de una nació poguessen remediarse ab discursos, Espanya reventaria de salut. Aquí 's parla fins per las butxacas. Y com que las butxacas generalment son buidas, resultan també completament buits los discursos que 's pronuncian.

En lo Congrés dels que cobran se fan discursos a trompons, y lo mateix acaba de succehir ab lo Congrés dels que pagan. Los representants de la Lliga agraria han comparegut a la Assamblea, com si a tots los haguessen donat corda. Més que un planté de agricultors, semblava alló un planté de arrenca-caixals, disputantse la tribuna poch menos que a cops de puny.

Es una trista cosa que ningú arribi a comprendre que si 'l silenci es or, en contraposició, la xarrameca excessiva ha de ser ruina segura.

Un sol orador anava a posar al nostre entendre 'l dit sobre la llaga, y no un dit de cirurgia acostumat a tocar miserias delicadament, sinó un dit de pagés, aspre y ple de callositats produhidas pel treball; un dit que al contacte ab las llagas cancerosas, que aniquilan al malalt, havia de produhir crits desgarradors y recargolaments horribles.

L' orador a qui 'm refereixo 's diu Soler—un nom ben catalá—y procedeix de Aragó, la terra clàssica de la franquesa.

Pujá a la tribuna, sense treure's la capa qu' era de panyo groixut y de color de pansa, y prescindint de preambuls embestí la qüestió cara a cara.

«¿Qué volén? ¿Qué desitjéu tots vosaltres?... va venir a dir: ¿No convenim y estém conformes en que per salvar a la agricultura s' han de fer economias en los gastos públichs? Donchs femlas. Comensém pera treure la meytal dels empleats.»

Ruidosa interrupció, fort esbalot ofegan las paraulas del orador.

«¡Foral!... ¡Que no segueixi!»—cridavan uns.— «Aquesta—deyan altres—no es cap solució per salvar lo conflicte de la agricultura.»

En va 'l senyor Soler feu la deguda distinció entre 'ls peixos petits que treballan molt, cobrant poch, y 'ls peixos grossos que cobran grans sous sense acostarse a l' oficina; la llaga de l' empleomania va resistirse al tractament proposat. Es massa enérgich. ¿Qué fora Madrid sense la plaga burocrática? Si 'l gran pop arribava a perdre la major part dels seus xucladors, tot seguit se decandiria de una manera lamentable.

«Está bé—prosegui l' orador campestre—¿no volén tocar als empleats? donchs parlém del exèrcit. ¿Voleu fé 'l favor de dirme per qué necessitém tants soldats?»

Si bé alguns dels oyents, ab aixó del exèrcit hi estavan ja una mica més conformes, prompte la campaneta del president va advertirli que no llaurava prou dret.

«¿Tampoch puch parlar del exèrcit?»—preguntá 'l senyor Soler; donchs parlém de la Casa Real...»

Lo president dona un brinco sobre la cadira, com si tingues los sentiments dinastichs concentrats en un ull de poll, y aquest li haguessen trepitjat.

«¡Calli!... ¡Calli per favor!»... exclamá tapantse las orellas.

Y 'l pagés imperturbable prossegui:

«Está bé, donchs aném a la Iglesia...»

Nous tochs de campaneta, novas interrupcions y una advertencia enérgica:—«La Lliga Agraria, digué 'l president, no es política, per lo tant, aquestas qüestions no pot tocarlas, ni jo tinc de consentirho.»

L' orador baixá de la tribuna, arronsant las espatllas.

Y la veritat siga dita: per aquest viatge, no 's necessitavan congressos agricolas.

De manera que las sessions per ell celebradas han quedat reduhidas a un torneig oratori, sense altra conseqüència, ni resultats, que la trista convicció de que aquí a Espanya tenim moltíssims oradors; pero pochos homes práctichs y escassos temperaments virils y resultos.

Unas de las primeras exigencias del conreu de las terras consisteix en extirpar las malas herbas que migran a las plantas útils. Lo Congrés de la Lliga Agraria no permet que s' arrenquin. Si la cullita 's pert, cantarém una elegia més ó menos sentida, y 'ns quedarem tant tranquils, ab la fama de oradors y fentnos creus als llabis, cada vegada que badallem de gana.

«Que s' hi ha de fer si Espanya es aixís!»
Dihuen qu' Espanya es un país de toros... pero jo erech pel contrari, qu' es un país de mansos.

P. K.

CARNOT.

Als datos biográfichs que donavam dissapte passat, hi afegirém alguns pormenors que completan lo seu retrato.

Francisco Sadi-Carnot té un carácter reservat, com ho revela sa mirada poch expressiva. Sos ulls sembla més bé que mirin cap a dintre de sí mateix que cap a fora. És prim y d' estatura regular; usa barba poblada y té 'l pèl molt negre.

Lo nom de Sadi, es lo de un famós poeta persa: son padri va posarli per admiració a las poesias de Sadi.

Tant lo nou president com la seva familia tota son gent de costums arregladas, modestos, senzills y casolans. Lo president de la República té un germá ingenier qu' exerceix la carrera ab molt lluhiment. Son fill es oficial d' exèrcit. Son pare, senador, vivia en un quint pis.

Apart de sa esposa y de sas fillas, la única persona que viurá ab ell, serà son pare, anciá octogenari, verdader llas de unió, entre 'l primer Carnot, ilustre convencional y 'l tercer qu' es l' actual president de la República.

Creym que 'ls nostres lectors veuran ab interés lo retrato de aquest home que per soberana voluntat de una Assamblea, exerceix avuy la primera magistratura de un gran poble.—J.

Molt ha costat a Fransa la constitució del primer ministeri de la presidencia de Carnot. Los partits están partits, y l' exemple de patriotisme que donaren en l' elecció de president, no saben mantenirlo, quan se tracta de constituhir govern.

En aquest cas olvidan la parábola de la corda.

La corda 's compon de una infinitat de brins de canem, que separadament se trencan ab suma facilitat. Pero units y caragolats forman una soga que no pot trencarse.

Si 'ls polítichs francesos no saben ferse carrech de una veritat tant essencial, lo millor que podria fer mon-sieur Carnot, seria llicenciarlos, y convocar novas eleccions de diputats.

Lo poble francés té molt bon sentit, per lo que al president de la República li serà sempre més facil entendres directament ab lo poble, que ab molts dels homes públichs tocats del virus de l' ambició suicida.

En Bosch y Fustegueras, atacant a la fusió ha dit: «Lo govern ha convertit al general Cassola de protagonista en comparsa.»

«Donchs, miri, senyor Bosch, podria respondre en Sagasta: 'l general Cassola cobra sou de primer galán, y sempre que vulgui li puch ensenyar la nómina.»

Una observació de La Época:

«Mr. Grevy ha sortit de la presidencia com un trist

oficial quint del seu empleo, sense que la Bolsa haja oscilat lo més minim.»

Comentari de El Liberal:

«En cambi 'ls reys son com los tumors: no poden extirparse sense que hi haja sanch.»

En tota Espanya, segons avis dels governadors, han tingut efecte sense novetat las operacions de la quinta.

Las fabricas paran, las terras s' abandonan y 's perden las cullitas.

Tothom se 'n ha anat per portas menos lo govern; a aquest si que li arriba sempre bé, la cullita de sanch humana.

La crisis industrial va adquirint proporcions aterradoras. Passan ja de 23,000 los treballadors qu' están sense feyna, en la Provincia de Barcelona. Pels carrers de la capital se veuen grupos de pobras obreras que ab una salata als dits, imploran la caritat dels transeunts. No pot imaginarse un espectacle més trist y dolorós.

Fa pochos dias al fer exercicis de canó en lo camp de la Bota, alguns artillers van pendre mal, y 'l cos de Artilleria acordá no celebrar la pomposa festa que tots los anys dedicava a sa patrona Santa Bárbara, destinant los fondos que a tal objecte havia de invertir, a socorrer als infelissos artillers, victimas de aquella desgracia.

En cambi l' Ajuntament de Barcelona, sense respecte a la crisis, ni a la pobresa del Erari, no ha pagat encara 'l lliberí ab qué va ser obsequiat l' arxiduch Carlos Esteve, y ja parla de las grans recepcions, dels grans xeflis y de las magnificas festassas ab que déu amenisarse aqueixa excusa per beure y menjar de gorras, coneguda ab lo nom d' Exposició Universal.

«¿Qué ho vagin fent aixís, y en últim resultat ja veurem que 'n surt de tot aixó! Al meu concepte tolas las festas anunciadas, se reduhirán a una sola, aixó si, molt típica y com may s' haja celebrat en cap més poble.»

Desde ara pot anunciarla l' Ajuntament: se tracta de un concert mónstruo... de sach de gemechs!

Poca cosa dirém del atentat de que ha sigut víctima l' eminent patriota francés Mr. Ferry, que afortunadament no ha tingut las graves conseqüencias qu' eran de temer.

Volém creure que Aubertin, autor dels disparos, més que un malvat, al servey de determinat partit, es un boig, que ha obrat sense donarse compte de lo que feya.

Pero aixís y tot resulta sempre una part de responsabilitat moral pera 'ls autors de la indigna crusada contra un dels homes més ilustres y als quals déu més la República francesa.

La reacció ultramontana no perdonará may a n' en Ferry, l' expulsió de las corporacions religiosas; y la demagogia roja no deixarà may de ser un ausiliar poderós y decidit de la demagogia blanca.

«Miréu Fransa!... diuhen los monárquichs, pintantse 'ls una rialleta burlona als llabis. ¿Qué tal 'l atentat de que ha sigut objecte Mr. Ferry?»

A lo qual se 'ls pot respondre:

«Y donchs, las tentativas de Otero y Oliva contra Alfonso XII, ¿van ser de per riure? ¿Y del assassinat del general Prim, quals assessins no s' han descubert encare, qué me 'n diuhen?»

Desenganyinse 'ls monárquichs: per causas especialissimas en determinats paissos podran dominar encare; pero en lo terreno de la reflexió y fins en lo de las comparacions, perderán sempre.

Un telégrama de Paris:

«La sala de acusacions ha dictat un auto de sobreseiment en la causa criminal, formada contra Mr. Wilson.»

¿Qué dirán després de aquest resultat, los que van alsar gran polsaguera d' escombrarias, fins a tapar los ulls del país y provocar la cayguda del honrat monsieur Grevy?»

Han lograt lo que desitjavan, es cert; pero avuy las victimas de la calumnia, s' aixecan més honradas y respectadas que may.

En Moret parlant de la crisis económica:

«De un lado existe la cuestión agricola, y de otro la industrial.»

«¿De un lado y de otro?... No es pas exacte.»

Tant l' industria com l' agricultura están tolas dugas del mateix costat: del costat del cementiri.

CARTAS DE FORA.—Un jesuita ha anat al poble de Las Planas (Girona) a fer propaganda contra LA CAMPANA DE GRACIA. Pero 'l nostre periódic continuará visitant a aquells liberals, com si res hagués estat. Pels jesuitas y altrás alimanyas, la CAMPANA es un gabinet de dos talls. Sempre que vulgan tocarlo 's tallarán.

Pregunta que fa un lector de Roda: «¿No li fora possible al alcalde dar explicacions de lo que s' han fet los 20,000 rals a que aproximadament ascendeix la suma, que per concepte de cédulas personals de set anys a n' aquesta part (deixant los dos últims ó sigan los de 1886-87 y 1887-88), faltan a las arcas municipals de aquesta desventurada població?»

La pregunta está feta; ara no falta més que la res-

—«Aquesta sopa no es bona...
¿qué no véus que has fet salat?»
mossen Farré enfutismat
cridava a sa majordona.

Mes com no es curta la nena
contestá á Mossen Farré:
—Dels capritxos de vosté,
ja 'n comenso jo á estar plena

P. TALLADAS

Quan convalescent estava
del tifus l'hermosa Pona,
va aná á ferli una visita
una seva amiga d' Horta;

y al donarli alguns consells
perque prompte 's posés bona,
li digué:—«Distreute bé,
ánimat y menja forsa»

A lo qual va replicar
la Pona ab molta sorna:
—«Bé, y la forsa, ¿cóm se guisa
perque siga apetitosa?»

J. F. GAVIRES.

—He sapigut Sr. Tano
que apren á tocá 'l piano
ja fa temps lo seu noy gran
—Sí, n' hi ensenya 'l mestre Arenyas;
pero sab que al molt truán
diu que res li agrada tant
com tocar...

—¿Qué?

—Malaguenyas.

J. STARAMSA.

Un metje sumament aficionat á cassar, tot sovint sor-
tia á fora ab los seus companys, sense que may li capi-
gués la satisfacció de matar res, ni un trist pardal.

—Sr. Doctor, una llebra... ¡trili! li cridava un cas-
sador.

—Sr. Doctor, ara baixa una perdiu... ¡foch! li cridava
un altre.

Y llebra y perdiu s' escapavan sempre dels tiros 'del
metje.

—¡Aixó s' ha de acabar! exclamá un de la colla. Ja
veurau com la primera pessa que s' aixequi 'l metje la
tomba.

Pochs moments després, los gossos alsavan un conill,
y 'l cassador cridava:

—¡Sr. Doctor, un malall!
Lo metje dispará ab tant acert, que 'l conill doná un
giravolt y caigué panxa en l' ayre.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—*Pi-car-di-a.*
2. ANAGRAMA.—*Tip-Pit.*
3. GEROGLÍFICH.—*Per Totsants copas á las mans.*

Han endevinat las tres solucions, los ciudatans J.
Sugranyes Urpi, E. Padrell de R., M. Lordep, Talla-
rona, A. C. y Barretina, Ego Sum, P. Ramogosa, J. V.
Granota, Suteró Furor y C., Panarra, Conde de Man-
ganeso, Pau Matallops, J. Coca y Coca y F. Ribas S
—N' han endevinadas 2 Noy de 'n Pepis y Tomás Brau
y 1 no més C. Catena y Llamps y Trons.

XARADA.

Donyas Total y Tres-quarta, germanas.

Carrer de Prima-dos-quart.

Tres.

Dos-tres-quart.

Las dos á qui va la carta
viuhén á casa 'l Rector
de una vila catalana
qu' es bonica població.

UN SARRALENCH.

MUDANSA.

En Tot qu' estava de broma
un dia de professó
deya:—«Al bon total de goma!»
y eran trossos de cartó.

D. BARTRINA Y CUBINYÁ.

TRENCA-CLOSCAS.

—ANEM PAGA LA CRIDA.

—CA.

Formar ab aquestas lletras certa cosa que tenen ara
ab vostés.

CHULLILO.

INTRÍNGULIS.

Buscar una paraula que trayentli cada vegada una
lletra del detrás, digui: Primera: lo que may farém á
Espanya.—Segona. Perque no se 'n promet cap que 'l
vent no se l' emporti.—Tercera. Adjetiu y calificatiu.
—Quarta. Una cantitat.—Quinta: Graminea.—Sexta:

Un' altra cantitat.—Séptima: Nota musical.—Octava:
consonant.

SALDONI DE VALLCARCA.

GEROGLÍFICH.

×
LL
IOO

Barcelona

SUTERO F. Y C.ª

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciudadans Salta Pins, Arbre sens fullas, Un Bemol, A. Miró,
Llamps y Trons, Conde de Manganeso, Bernat Xinxola, Pepet de la
Gran-via, C. Catena, Noy de 'n Pepis, Panarra, F. O. Granota, Ki-
ki-ri-ki, Pim-pam-pum, R. Tracir, P. Carcamal, Antonet, Glia Gu-
lera, Quimet T., P. Tarola, D. Mont, Mr. Llimona, Andalus, Do-
minguet T., A. Tivencha, Chiroguilla, E. Cortadellas, F. Pons, Sar-
gantana, Tribulacions, L. Cienta, Socio del A. P., Chenemod, y A.
Doria: *Dispensin, lo que 'ns envian aquesta semana no ja per
casa.*

Ciudadans Angel de la Guarda, J. M.ª Bernis, J. Coca y Coca, Pau
Matallops, P. Ramogosa, Ego Sum, A. C. Barretina, Tallaron, M.
Lordep, J. Sugranyes Urpi, R. Tracir, S. Ust, Un de la Vall d' Aran,
Igaladins, Saldoni de Valcarca, Andaluz, S. Casals y Coma, Roma
Espinat, Rafael Alonso, Xicot com cal, Suteró Furor y C., Dos
Tabachs, Capellá Punxela, J. Staramsa, Amadeo, A. Gibert, J. Her-
nandez, y C.ª, Noy Maco, Pacollindo, Pere de Bagur, R. Ruchs, L.
Lopez y Lopez, J. M. Gamarus, J. T. Anguila, Pau Picapoll, R. M.
Frare Llech, F. Ribas, S., S. Pitarretá, J. Altort, y Trepadella:
Insertarém alguna cosa de lo que 'ns envian.

Ciudadans A. M. (Prades): La semana entrant no parlarém.—J.
Cap. Idem: De lo demés insertarém alguna coseta.—S B y V: La
resposta donada oportunament significa que ho insertarém.—An-
tich Suscriptor: No val la pena.—R. Roura: Va bastant bé: lo del Al-
manach siguié un deseuil: dispensi.—Saldoni de Valcarca: Apretar-
arém un acudit.—Pallaringas: Los versos son molt defectuosos —
Odracir Sam: Pot enviar lo que bé li sembli tant per l' un com per
l' altre periódich.—Capellá pre-histórich: Aceptat y gracias.—
N. Pin: Los dibuixos no están prou bé.—E. Sala: Idem. Idem.—Vi-
ladaura: Lo mateix li díhem.—C. de Barril: Es incorrecta; haurá d'
arreglarse.—Pepet d' Esplugas: Insertarém alguna cosa.—C. Casas
Montero: ¡Son tant grassos los epigramas!... E. Baus: Del mateix
mal adoleix la seva poesia.—Cucaracuch: Está molt bé —Noy de
la mare: També ho está la seva poesia; pero una mica més concreta
ompliria millor las condiciones del periódich.—Samuel del Palau:
Va bé 'l vers: la prosa no serveix.—Mut Xerraire: Es molt vert.—
C. Genis: Bé versificat ja ho está; pero es molt fluixet.

AVÍS ALS CORRESPONSALS.

Haventse agotat rápidamente las edi-
cions 1.ª, 2.ª y 3.ª del **Almanach de la
Campana de Gracia**, 'ns veyém privats
de servir los pedidos que se 'ns han fet
posteriorment, per sernos imposible fer
una quarta tirada.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 22.

POLÍTICA EXTRANJERA.

Buscantse las pessigollas.